

СРАЧУНАТА НАМЕРА

Академски вајар Јован Солдатовић одговара на
напис „Породица поделила град“
(ТВ новости од 18. октобра)

Поводом текста и изјаве академског вајара Љ. Денковића, у ТВ НОВОСТИМ 1399 од 18. октобра 1991. године, извештавам цењене читаоце овог листа о следећем:

У срачунатој намери да СПОМЕН ОБЕЛЕЖЈЕ ЖРТВАМА ФАШИСТИЧКЕ РАЦИЈЕ дисквалификује и да се спречи и 1991. године аутор Јован Солдатовић да испише имена свих невиних жртава са симболима вероисповести — КРСТ И ШЕСТОКРАКА — и укаже на злочинце (што му је онемогућено и далеке 1971. године), два одабрана члана стручног савета за ову (не)прилику, академски вајар Љ. Денковић и вајар В. Лабат покушавају да ме и као човека својим „критеријумима“ дезавуишу.

Господину Денковићу (који се у својим инсинуацијама понавља) одговорио сам на слична таква писанија у „ПОЛИТИЦИ“ јануар/фебруар 1989. године и оповргао све његове неистине.

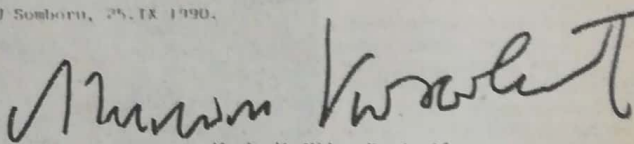
Његова вајкања о Цамонјином СПОМЕНИКУ ПОБЕДИ НА СРЕМСКОМ ФРОНТУ! (57 мет. висока, укривљена бетонска пирамида са фигуром Тита од 2,5 мет. аутора Августинчића) била су супротстављена мом решењу које је реализовано, да не буде одаичан споменик „победи“, него бележење десетине хиљада жртвованих, највише српске младежи.

АУТОРИТАТИВАН СУД: мишљење о „Породици“ и Солдатовићу академика Милана Коњовића и Јована Ђулуца

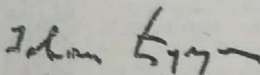
visoka. Она говори да су страсти „војеврсна светилишта; она нас најпре подсећа на злочин, а затим сугерише потребу праштанја и подстиће у нама радање нове наде.

Jovan Soldatović je ven sumnje najznačajniji skulptor u Vojvodini i jedan od najistaknutijih u našoj zemlji. Zato osećam osobito zadovoljstvo da predložim Vojvodanskoj akademiji nauka i umetnosti da ga izabere za svog dopisnog člana, utoliko pre što iskreno verujem da se on među njenim članovima morao naći još ranije.

U Somboru, 25. IX 1990.

Akademik Milan Konjović

Dopisni član Jovan Ćulum

Моја борба да и тада Србе бележим ћирилицом, осуђена је као „пребројавање и провокација“. Остао сам усамљен и без подршке, како оних бучних онда на власти и тадашњих ћутолога сада на власти, па и неких колега уметника. У листовим ИЛУСТРОВАНА ПОЛИТИКА бр. 1517 од 1. 12. 1987, „Интервју“ бр. 150 од 27. 2. 1987, „ТВ РЕВИЈА“ 1142, 13. јануара 1989, ВЕЧЕРЊЕ НОВОСТИ 8. 7. 1988, и „ПОЛИТИКА“ 29. јанара 1989. види се мој однос према војвођанским „моћницима“ од 1974. године па надаље.

Бесмислена је тврдња господина Денковића да сам било где сматрао умесним постављање фигура Јосипа Броза, за шта имам материјалне доказе, а господин Денковић их нема.

Одговор господину Лабату дао сам 18. октобра 1991. у листу „Дневник“ и, поред осталог, написао:

О Спомен — обележју жртвама Новосадске рације заиста је много писано и оних далеких 70-их година, као и ове 1991.

Имам материјалне доказе за све своје ставове и јавно изнете тврдње, а не-

мам разлога да подемистем са господином Лабатом који је најмање позван да говори „истине“ о бележењу овог геноцида, још мање о мојим делима (као колега!) а понајмање да даје оцене свом професору.

Господин Лабат је одабран у „Стручни савет за ову прилику“ по оној народној: Према свецу и тропар. Културној јавности је знано да ме никакав систем, а поготово властодршци у гарнитурама које сам преживео нису могли да спрече да стварам, говорим истину (и о њима) и да своје хумане поруке — скулптуре постављам, не само Војводини, него и много шире, до под зграда Уједињених нација.

Оне стоје на добробит људи, наравно изложене и суду историје. Увек сам се борио против привилегије појединаца на власти, што сам управо и сада принуђен да чиним с онима које су наметнули овакву расправу о спомен-обележју чији сам аутор, избегавајући и округле столове, ангажовање академика, еминентних уметника, осведочених и позваних стручњака и грађана, што сам у више наврата и писмено захтевао од извршног савета и Координационог тела за бележење Новосадске рације (50-годишњице)

Своје студенте (док ме нису властодршци који су ми „трасирали пут“ по Ла-

бат, уклонили су катедре Новосадског универзитета као „штићеника“) учио сам вајарству и професионалном односу према позиву. Неки од њих су вајари, креативци, часни људи и савесни професионалци.

Господину Лабата, нити било ког другог, нисам учио „вештини прескакања политичких прагова“, јер је за ту вештину господин Лабат природно талентован. Оно што је у животу господин Лабат недоучен прекорачио знано је не само њему и мени, већ и широј јавности. Документе и о томе поседујем.

И овом приликом понављам да ћу се борити да споменик жртвама Новосадске рације довршим бележењем имена и жртава, симбола и злочинаца.

Ограђујем се од свих мањипулисана о такзваној „преквалификацији“ овог споменика, а понављам да никад ништа нисам имао против конкурса и нових остварења бележења геноцида на било ком другом месту.

Академски вајар, проф. Јован Солдатовић, Нови Сад, Шекспирова 7.